

казваше злодѣецътъ, но подиръ малко видѣ обесненіето.

« А! Объявявашъ ми война, думаше капетанинтъ като събираше сухытъ дърва около си и предъ краката си. Война! война! искашъ я! Добръ! бѣди спокоенъ! . . . и са смѣеше като демонъ; тя ще пламне ей-сега. »

Когато Пикильо съ безпокоенъ и страхливъ погледъ гледаше сичкытъ приготвенія на непріятеля си, този трупаше при дънера на дървото купчина отъ листове, сѣчки и дърва сухи; и като натрупа доста, извади изъ жеба си огнилото и наченѣ да съква огънь, като погледваше на Пикильо и пѣеше каталанската си пѣсень.

Найподиръ праханъта са запали.

Подиръ една минута, сухытъ листове и сѣчки са запалихъ, и въ нѣколко минути, пламъцытъ, на които огнището бѣше у дънера на дървото, наченѣхъ да са издигатъ като са овивахъ около кората на дървото. Суравыйтъ букъ са упираше много на огъня, и сокътъ му са боряше съ силата на пламъка; но капетанинтъ безпрестанно подклаждаше огъня и силенъ единъ вѣтръ помагаше на подвига му.

Дървото са облѣ изъ найнапрѣдъ отъ единъ черъ и лепкавъ сокъ, подиръ кипяхъ волны отъ пѣна, които скоро исчезнахъ. Листоветъ вѣяхъ и опърлены съхнахъ; нѣкои клоневе прѣсяхъ и пушахъ искры, а други са пукахъ; и тѣй ненасытныйтъ врагъ лесно са втѣкваше въ сърдцето на дървото.

И найужасното, гѣсты облацы отъ дымъ са издигахъ къмъ небето и покривахъ листа. Капетанинтъ мисляше че туй едно е доста за да задуши непріятеля му. И той помисли че е сполучилъ, защото нито го виждаше вече, нито гласъ са чуваше; нищо ненарушаваше тишината на гората, освѣнъ прѣщеньето на клоноветъ и шуменьето на пожара, който са издигаше полѣка като зѣмля, и пълзѣше около дънера, като издаваше посрѣдъ листьето огняныя си езикъ.